KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 15.7.2025 r.
COM(2025) 413 final

2025/0228 (NLE)

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

zawieszająca stosowanie niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 w odniesieniu do Gwinei

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Zgodnie z art. 25a ust. 2 kodeksu wizowego[1] Komisja musi co najmniej raz w roku dokonywać oceny współpracy państw trzecich w zakresie readmisji i przedstawiać Radzie sprawozdanie.

Na podstawie oceny oraz uwzględniając kroki podjęte przez Komisję w celu poprawy poziomu współpracy w obszarze readmisji, a także ogólne stosunki UE z danym państwem trzecim, w tym w obszarze migracji, Komisja może uznać, że dane państwo trzecie nie współpracuje w wystarczającym stopniu i w związku z tym potrzebne jest podjęcie działań. W takim przypadku Komisja, zgodnie z art. 25a ust. 5 lit. a) kodeksu wizowego, ma przedstawić Radzie wniosek dotyczący decyzji wykonawczej czasowo zawieszającej stosowanie niektórych przepisów kodeksu wizowego wobec obywateli tego państwa trzeciego. Komisja ma przy tym przez cały czas dążyć do poprawy współpracy z danym państwem trzecim w zakresie readmisji.

• Przypadek Gwinei

W lipcu 2017 r. UE zawarła z Gwineą uzgodnienie o readmisji („dobre praktyki do celów sprawnego przeprowadzania procedury powrotów"). Od tamtego czasu miało miejsce siedem posiedzeń wspólnej grupy roboczej w celu monitorowania wdrażania uzgodnienia, ostatnie odbyło się 19 grudnia 2024 r. Ze względu na sytuację polityczną w tym kraju współpracę wstrzymano we wrześniu 2021 r. i wznowiono w grudniu 2023 r. Chociaż władze Gwinei potwierdziły zamiar współpracy w zakresie readmisji, nie były gotowe zaangażować się w większość konkretnych działań pozwalających sprostać wyzwaniom związanym ze współpracą operacyjną, które zaproponowała UE. Kwestię współpracy w zakresie readmisji poruszono na szczeblu politycznym w Konakry podczas spotkania stałego przedstawiciela UE w Gwinei z ministrem spraw zagranicznych, ministrem spraw wewnętrznych i premierem 15 października 2024 r., a także w Brukseli – podczas kilku posiedzeń wysokiego szczebla, takich jak wizyta gwinejskiego ministra spraw zagranicznych 23 października 2023 r., posiedzenia Komisji/ESC z ambasadorem Gwinei i ministrem spraw zagranicznych odpowiednio 31 maja i 26 czerwca 2024 r.

Pomimo istniejącego uzgodnienia o readmisji i starań podejmowanych w celu zwiększenia zaangażowania w readmisję, większość państw członkowskich nadal ocenia współpracę jako niewystarczającą oraz uważa, że od końca 2023 r. i przez cały okres objęty oceną w 2024. uległa znacznemu pogorszeniu. Na 6. i 7. posiedzeniu wspólnej grupy roboczej w lipcu i grudniu 2024 r. Unia Europejska poinformowała Gwineę jasno o potrzebie poprawy współpracy i pełnego wdrożenia uzgodnienia o readmisji, skutecznego wdrożenia uzgodnionych procedur identyfikacji Gwinejczyków nieposiadających prawa do pozostania w UE oraz szybkiego wydawania tymczasowych dokumentów podróży po pozytywnej identyfikacji w przypadku zarówno dobrowolnych, jak i przymusowych powrotów w terminach określonych w uzgodnieniu o readmisji. Organom Gwinei przekazano wykaz oczekujących na rozpatrzenie wniosków o readmisję złożonych przez 13 państw

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1.

członkowskich i jedno państwo stowarzyszone w ramach Schengen. Działania te nie doprowadziły do poprawy współpracy w okresie sprawozdawczym.

Współpraca Gwinei w zakresie readmisji jej obywateli, co do których stwierdzono, że przebywają nielegalnie na terytorium państw członkowskich, jest niewystarczająca, o czym świadczy odsetek powrotów[2] wynoszący 3 % w 2024 r. (co oznacza spadek z 5 % w 2023 r.), znaczne obniżenie jakości współpracy w zakresie procedury identyfikacji, spadek wskaźnika wydawania tymczasowych dokumentów podróży[3] oraz wyraźne pogorszenie współpracy w zakresie operacji powrotowych. W okresie sprawozdawczym państwa członkowskie miały do czynienia z utrzymującymi się i coraz większymi wyzwaniami związanymi ze skutecznym wdrażaniem uzgodnienia o readmisji z Gwineą, w szczególności w odniesieniu do przypadków nieudokumentowanych. Niewystarczający poziom współpracy ze strony Gwinei często prowadzi również do naruszenia postanowień umowy o partnerstwie OACPS-UE[4] dotyczących readmisji, tymczasowo stosowanych od dnia 1 stycznia 2024 r., w tym w odniesieniu do Gwinei, w szczególności regulujących kwestie terminów wydawania tymczasowych dokumentów podróży po złożeniu wniosku o identyfikację.

W ramach ciągłych ocen prowadzonych od 2020 r. przez Komisję na podstawie danych i informacji dostarczanych przez państwa członkowskie oraz inne unijne instytucje, organy, urzędy i agencje Unii, a także dyskusji na forum odpowiednich grup roboczych Rady i na posiedzeniach grupy ekspertów państwa członkowskie zgłosiły szereg utrzymujących się kwestii utrudniających poszczególne etapy procesu readmisji, w tym identyfikowanie obywateli Gwinei, wydawanie dokumentów podróży i operacje powrotowe. Kwestie te doprowadziły to do znacznych zaległości w rozpatrywaniu spraw przez państwa członkowskie.

W związku z powyższym oraz z uwagi na brak poprawy sytuacji pomimo działań podjętych dotychczas przez UE i państwa członkowskie w celu podniesienia poziomu współpracy uznaje się, że współpraca Gwinei z UE w kwestiach readmisji nie jest wystarczająca.

- **Ogólne stosunki Unii z Gwineą**

Gwinea jest jednym z głównych państw, z których migranci o nieuregulowanym statusie wyruszają do UE. Pomimo znacznego spadku liczby osób o nieuregulowanym statusie przybywających do UE w porównaniu z 2023 r., w 2024 r. Gwinejczycy nadal byli ósmą pod względem liczebności narodowością wśród ocenianych państw – z Gwinei przybyło 8 388 osób o nieuregulowanym statusie.

UE i Gwinea utrzymują stosunki w dziedzinie polityki, gospodarki, handlu i współpracy. Stosunki te opierają się obecnie na umowie o partnerstwie OACPS-UE między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Organizacją Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku.

[2] Odsetek powrotów to liczba obywateli państw trzecich faktycznie odesłanych w następstwie nakazu opuszczenia Unii, wyrażona jako odsetek liczby obywateli państw trzecich, wobec których wydano decyzję nakazującą powrót.

[3] Wskaźnik wydawania tymczasowych dokumentów podróży to liczba dokumentów podróży wydanych przez państwa trzecie wyrażona jako odsetek liczby wniosków o readmisję złożonych przez państwa członkowskie.

[4] Umowa o partnerstwie między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a członkami Organizacji Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z drugiej strony, Dz.U. L, 2023/2862, 28.12.2023.

UE jest największym rynkiem i dostawcą Gwinei oraz pozostaje jednym z jej głównych partnerów gospodarczych.

W dziedzinie handlu współpraca między Gwineą a UE podlega ogólnemu systemowi preferencji taryfowych UE (GSP)[5]. Należy zauważyć, że Umowa o partnerstwie gospodarczym, zawarta z państwami Afryki Zachodniej w lipcu 2014 r., nie weszła jeszcze w życie.

W kontekście ewentualnego wpływu na kwestie migracyjne należy również wziąć pod uwagę geopolityczne ukierunkowanie Gwinei.

W związku z powyższym oraz z uwagi na brak poprawy sytuacji pomimo ciągłych działań podejmowanych przez Komisję w celu podniesienia poziomu współpracy, a także z uwagi na ogólne stosunki UE z Gwineą, uznaje się, że współpraca Gwinei z UE w kwestiach readmisji nie jest wystarczająca i że należy podjąć działania.

- **Środki wizowe**

Zakres środków

Decyzją wykonawczą Rady należy czasowo zawiesić stosowanie niektórych przepisów kodeksu wizowego wobec obywateli Gwinei. Zawieszenie to nie powinno jednak mieć zastosowania do będących obywatelami Gwinei członków rodzin (przemieszczających się) obywateli UE objętych dyrektywą 2004/38/WE[6] ani do będących obywatelami Gwinei członków rodzin obywateli państw trzecich korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego prawu przysługującemu obywatelom UE na mocy umowy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a zainteresowanym państwem trzecim, z drugiej strony.

Treść środków wizowych

Brak wystarczającej współpracy Gwinei w zakresie readmisji stanowi uzasadnienie tymczasowego zawieszenia wszystkich przepisów, o których mowa w art. 25a ust. 5 lit. a) kodeksu wizowego, czyli: możliwości odstąpienia od wymogów w odniesieniu do dokumentów potwierdzających przedkładanych przez osoby ubiegające się o wizę, o której to możliwości mowa w art. 14 ust. 6; ogólnego terminu na rozpatrzenie wniosku wynoszącego 15 dni kalendarzowych, o którym mowa w art. 23 ust. 1 (co w konsekwencji wyklucza również stosowanie zasady umożliwiającej przedłużanie tego terminu do maksymalnie 45 dni jedynie w indywidualnych przypadkach, a to oznacza, że 45 dni staje się standardowym terminem rozpatrywania wniosków); wydawania wiz wielokrotnego wjazdu zgodnie z art. 24

[5] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 732/2008, Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1.

[6] Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

ust. 2 i 2c; oraz fakultatywnego zniesienia opłaty wizowej względem posiadaczy paszportów dyplomatycznych i służbowych zgodnie z art. 16 ust. 5 lit. b).

Okres stosowania środków wizowych

Kodeks wizowy stanowi, że środki wizowe stosuje się tymczasowo, ale nie ma obowiązku wskazania w decyzji wykonawczej konkretnego okresu ich stosowania. Jednak zgodnie z art. 25a ust. 6 kodeksu wizowego Komisja na podstawie wskaźników przewidzianych w art. 25a ust. 2 kodeksu wizowego musi stale oceniać postępy we współpracy w zakresie readmisji, w tym w zakresie pomocy w identyfikacji osób nielegalnie przebywających na terytorium państw członkowskich, terminowego wydawania dokumentów podróży i organizowania operacji powrotowych. Komisja przedstawi sprawozdanie na temat tego, czy ma miejsce znacząca i trwała poprawa współpracy z danym państwem trzecim w zakresie readmisji, oraz, zważywszy również na ogólne stosunki UE z tym państwem trzecim, może wycofać wnioski, których Rada nie przyjęła albo przedstawić Radzie wniosek dotyczący uchylenia lub zmiany decyzji wykonawczej. Jeżeli natomiast współpraca w zakresie readmisji nadal będzie niewystarczająca, Komisja rozważy uruchomienie drugiego etapu mechanizmu, jak przewidziano w art. 25a ust. 5 lit. b) kodeksu wizowego.

Ponadto zgodnie z art. 25a ust. 7 kodeksu wizowego Komisja – najpóźniej sześć miesięcy po wejściu w życie decyzji wykonawczej – przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z postępów we współpracy danego państwa trzeciego w zakresie readmisji.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Proponowana decyzja jest spójna z kodeksem wizowym ustanawiającym zharmonizowane przepisy wspólnej polityki wizowej regulujące tryb i warunki wydawania wiz na planowane pobyty na terytorium państw członkowskich nieprzekraczające 90 dni w ciągu każdego 180-dniowego okresu.

UE propaguje kompleksowe podejście do migracji i przymusowych wysiedleń, oparte na wspólnych wartościach i obowiązkach. Przyjęty w maju 2024 r. pakt o migracji i azylu oferuje kompleksowe podejście mające na celu wzmocnienie i zintegrowanie kluczowych obszarów polityki UE w zakresie migracji, azylu, zarządzania granicami i integracji. Jednym z filarów paktu jest włączenie kwestii migracji do partnerstw międzynarodowych w celu zapobiegania wyjazdom o nieuregulowanym charakterze, zwalczania przemytu migrantów, współpracy w zakresie readmisji i promowania legalnych dróg migracji.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Ważnym elementem stosunków zewnętrznych UE jest współpraca między państwami członkowskimi a państwami trzecimi w zakresie readmisji obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających w państwach członkowskich. Aby wzmocnić takie kompleksowe partnerstwa i zapewnić pełną współpracę ze strony państw trzecich, Rada Europejska stale wzywała UE do wykorzystania wszystkich dostępnych narzędzi, w tym współpracy na rzecz rozwoju, handlu lub środków wizowych[7]. Art. 25a kodeksu wizowego zobowiązuje Komisję, by – rozważając ewentualne ograniczające środki wizowe — uwzględniła ogólne stosunki UE z danym państwem trzecim, w tym w dziedzinie migracji.

[7] EUCO 22/21 (17).

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), art. 25a ust. 5 lit. a).

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Nie dotyczy.

- **Proporcjonalność**

Proponowane środki, których celem jest poprawa współpracy Gwinei w zakresie readmisji obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających w państwach członkowskich, są proporcjonalne do zamierzonego celu. Środki te nie mają wpływu na samą możliwość ubiegania się o wizę i jej otrzymania przez osoby ubiegające się o wizę, ale obejmują niektóre aspekty procedury wydawania wiz. Ponadto niektóre kategorie osób są wyłączone z zakresu niniejszej decyzji.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

Nie dotyczy.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Nie dotyczy.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Nie dotyczy.

- **Ocena skutków**

Nie dotyczy.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Nie dotyczy.

- **Prawa podstawowe**

Proponowane środki nie mają wpływu na możliwość ubiegania się o wizę i jej otrzymania ani nie naruszają praw podstawowych osób ubiegających się o wizę, w szczególności prawa do poszanowania życia rodzinnego.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Nie dotyczy.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Nie dotyczy.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Nie dotyczy.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

W art. 1 określono zakres proponowanej decyzji wykonawczej.

W ust. 1 i 2 wskazano, że decyzję tę stosuje się wyłącznie do obywateli Gwinei podlegających obowiązkowi wizowemu, a nie do tych, którzy są zwolnieni z tego obowiązku na mocy art. 4 lub 6 rozporządzenia (UE) 2018/1806.

W ust. 3 wyłączono z zakresu proponowanej decyzji osoby ubiegające się o wizę i będące członkami rodziny obywatela Unii, do których stosuje się dyrektywę 2004/38/WE, oraz członków rodziny obywateli państw trzecich korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego prawu przysługującemu obywatelom Unii na mocy umowy między Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a państwem trzecim, z drugiej strony.

W ust. 4 określono, że proponowana decyzja pozostaje bez uszczerbku dla międzynarodowych zobowiązań państw członkowskich.

Art. 2 stanowi, że stosowanie następujących przepisów kodeksu wizowego zostaje tymczasowo zawieszone wobec obywateli Gwinei objętych zakresem proponowanej decyzji:

– możliwość odstąpienia przez państwa członkowskie od wymogu przedstawienia kompletu dokumentów potwierdzających – oznacza to, że wszystkie osoby ubiegające się o wizę będą musiały każdorazowo złożyć komplet dokumentów uzupełniających potwierdzających spełnienie warunków wjazdu określonych w kodeksie granicznym Schengen;

– możliwość zniesienia przez państwa członkowskie opłaty wizowej względem posiadaczy paszportów dyplomatycznych i służbowych – do tej kategorii wnioskodawców będzie miała zastosowanie standardowa opłata wizowa w wysokości 90 EUR;

– standardowy termin podjęcia decyzji w sprawie wniosku wynoszący 15 dni – oznacza to, że państwa członkowskie będą miały 45 dni na podjęcie decyzji w sprawie wniosków.

– przepisy dotyczące wydawania wiz wielokrotnego wjazdu – oznacza to, że co do zasady wydawane będą jedynie wizy jednokrotnego wjazdu.

Art. 3 zawiera listę adresatów proponowanej decyzji, tj. odpowiednich państw członkowskich.

2025/0228 (NLE)

Wniosek

DECYZJA WYKONAWCZA RADY

zawieszająca stosowanie niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 w odniesieniu do Gwinei

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy)[8], w szczególności jego art. 25a ust. 5 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Na podstawie art. 25a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 810/2009 oceniono poziom współpracy Gwinei z państwami członkowskimi w zakresie readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie i uznano, że Gwinea nie współpracuje w wystarczającym stopniu. Konieczna jest znaczna poprawa współpracy na wszystkich etapach procesu readmisji, również w celu zapewnienia skutecznej współpracy Gwinei w zakresie identyfikacji, wydawania tymczasowych dokumentów podróży i przeprowadzania operacji powrotowych w sposób terminowy i przewidywalny, zgodnie z uzgodnieniem o readmisji.

(2) Utrzymują się wyzwania związane z identyfikowaniem i powrotem obywateli Gwinei, którzy nielegalnie przebywają na terytorium państw członkowskich, ze względu na nieudzielanie odpowiedzi i niepodejmowanie przez władze gwinejskie działań następczych w kontekście wniosków o readmisję w odniesieniu do przypadków udokumentowanych i nieudokumentowanych. a także trudności z wydawaniem tymczasowych dokumentów podróży, które często nie są udostępniane, nawet w przypadkach, gdy wcześniej potwierdzono obywatelstwo, jak również z organizacją operacji powrotowych lotami regularnymi i czarterowymi. W odniesieniu do tych wyzwań należy również rozważyć, że wśród państw ocenionych na podstawie art. 25a ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 810/2009 obywatele Gwinei są ósmą pod względem liczebności narodowością wśród zidentyfikowanych osób o nieuregulowanym statusie przybywających do Unii, a ponadto że odnotowano znaczne zaległości w rozpatrywaniu spraw o readmisję.

(3) Zważywszy na różne kroki przedsięwzięte dotychczas przez Komisję w celu podniesienia poziomu współpracy ze strony Gwinei w obszarze readmisji oraz na ogólne stosunki Unii z tym państwem trzecim, Komisja uznaje, że współpraca ze strony Gwinei nie jest wystarczająca i konieczne jest podjęcie działań.

[8] Dz.U. L 243 z 15.9.2009, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2009/810/oj.

(4) Należy zatem zawiesić stosowanie niektórych przepisów rozporządzenia (WE) nr 810/2009 w odniesieniu do obywateli Gwinei podlegających obowiązkowi wizowemu na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806[9]. Celem jest zachęcenie władz Gwinei do podjęcia niezbędnych działań w celu poprawy współpracy w kwestiach readmisji.

(5) Zgodnie z art. 25a ust. 5 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 810/2009 należy określić zawieszenie: możliwości odstąpienia od wymogów w odniesieniu do dokumentów potwierdzających przedkładanych przez osoby ubiegające się o wizę, o której to możliwości mowa w art. 14 ust. 6; ogólnego terminu na rozpatrzenie wniosku wynoszącego 15 dni kalendarzowych, o którym mowa w art. 23 ust. 1, co w konsekwencji wyklucza również stosowanie zasady umożliwiającej przedłużanie tego terminu maksymalnie do 45 dni jedynie w indywidualnych przypadkach i oznacza, że okres 45 dni powinien stać się standardowym terminem rozpatrywania wniosków; wydawania wiz wielokrotnego wjazdu zgodnie z art. 24 ust. 2 i 2c oraz zawieszenie fakultatywnego zniesienia opłaty wizowej względem posiadaczy paszportów dyplomatycznych i służbowych zgodnie z art. 16 ust. 5 lit. b).

(6) Niniejsza decyzja nie powinna mieć wpływu na stosowanie dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady[10], w której rozszerzono prawo do swobodnego przemieszczania się na członków rodziny obywatela Unii, niezależnie od ich obywatelstwa, dołączających do obywatela Unii lub mu towarzyszących. Niniejsza decyzja nie powinna mieć zatem zastosowania do członków rodziny obywatela Unii, do których ma zastosowanie dyrektywa 2004/38/WE, ani do obywateli państw trzecich korzystających z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego prawu przysługującemu obywatelom Unii na mocy umowy między Unią a państwem trzecim.

(7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji powinny pozostawać bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich wynikających z prawa międzynarodowego, w tym jako państw przyjmujących międzynarodowe organizacje międzyrządowe lub międzynarodowe konferencje zwołane przez Organizację Narodów Zjednoczonych lub inne międzynarodowe organizacje międzyrządowe, których państwem przyjmującym jest państwo członkowskie. A zatem to zawieszenie nie powinno mieć zastosowania do obywateli Gwinei ubiegających się o wizę w zakresie, w jakim jest to konieczne do wypełnienia przez państwa członkowskie ich zobowiązań jako państw przyjmujących takie organizacje lub konferencje.

(8) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje. Ponieważ niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen,

---

[9] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1806 z dnia 14 listopada 2018 r. wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu (tekst jednolity) (Dz.U. L 303 z 28.11.2018, s. 39), ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1806/oj.

[10] Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77. ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2004/38/oj).

zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania – w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszej decyzji – podejmuje decyzję, czy dokona jej transpozycji do swego prawa krajowego.

(9) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE[11]; Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jej przyjęciu i nie jest nią związana ani jej nie stosuje.

(10) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen[12], które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B decyzji Rady 1999/437/WE[13].

(11) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen[14], które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE[15].

(12) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen[16], które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE[17].

(13) W odniesieniu do Cypru niniejsza decyzja jest aktem stanowiącym rozwinięcie dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związanym w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r.,

---

11 Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj).

12 Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/1999/439(1)/oj.

13 Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj).

14 Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

15 Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj).

16 Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

17 Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19. ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Niniejszą decyzję stosuje się do obywateli Gwinei podlegających obowiązkowi wizowemu na mocy rozporządzenia (UE) 2018/1806.

2. Niniejszej decyzji nie stosuje się do obywateli Gwinei zwolnionych z obowiązku wizowego na mocy art. 4 lub 6 rozporządzenia (UE) 2018/1806.

3. Niniejszej decyzji nie stosuje się do obywateli Gwinei ubiegających się o wizę i będących członkami rodziny obywatela Unii, do których stosuje się dyrektywę 2004/38/WE, ani obywatela państwa trzeciego korzystającego z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego prawu przysługującemu obywatelom Unii na mocy umowy między Unią a państwem trzecim.

4. Niniejsza decyzja pozostaje bez uszczerbku dla przypadków, w których państwo członkowskie jest związane zobowiązaniami z zakresu prawa międzynarodowego, a mianowicie:

   a) jest państwem goszczącym międzynarodową organizację międzyrządową;

   b) jest państwem przyjmującym międzynarodową konferencję zwołaną przez Organizację Narodów Zjednoczonych lub inne międzynarodowe organizacje międzyrządowe, których państwem przyjmującym jest państwo członkowskie, lub pod auspicjami tych organizacji;

   c) zastosowanie ma umowa wielostronna przyznająca przywileje i immunitety;

   d) na podstawie traktatu pojednawczego (traktatu laterańskiego) z 1929 r. zawartego między Stolicą Apostolską (Państwem Watykańskim) a Włochami, w obowiązującym brzmieniu.

Artykuł 2

Zawiesza się czasowo stosowanie następujących przepisów rozporządzenia (WE) nr 810/2009:

a) art. 14 ust. 6;

b) art. 16 ust. 5 lit. b);

c) art. 23 ust. 1;

d) art. 24 ust. 2 i 2c.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii, Republiki Bułgarii, Republiki Czeskiej, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Estońskiej, Republiki Greckiej, Królestwa Hiszpanii, Republiki Francuskiej, Republiki Chorwacji, Republiki Włoskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Węgier, Republiki Malty, Królestwa Niderlandów, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalskiej, Rumunii, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii oraz Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Rady
Przewodniczący